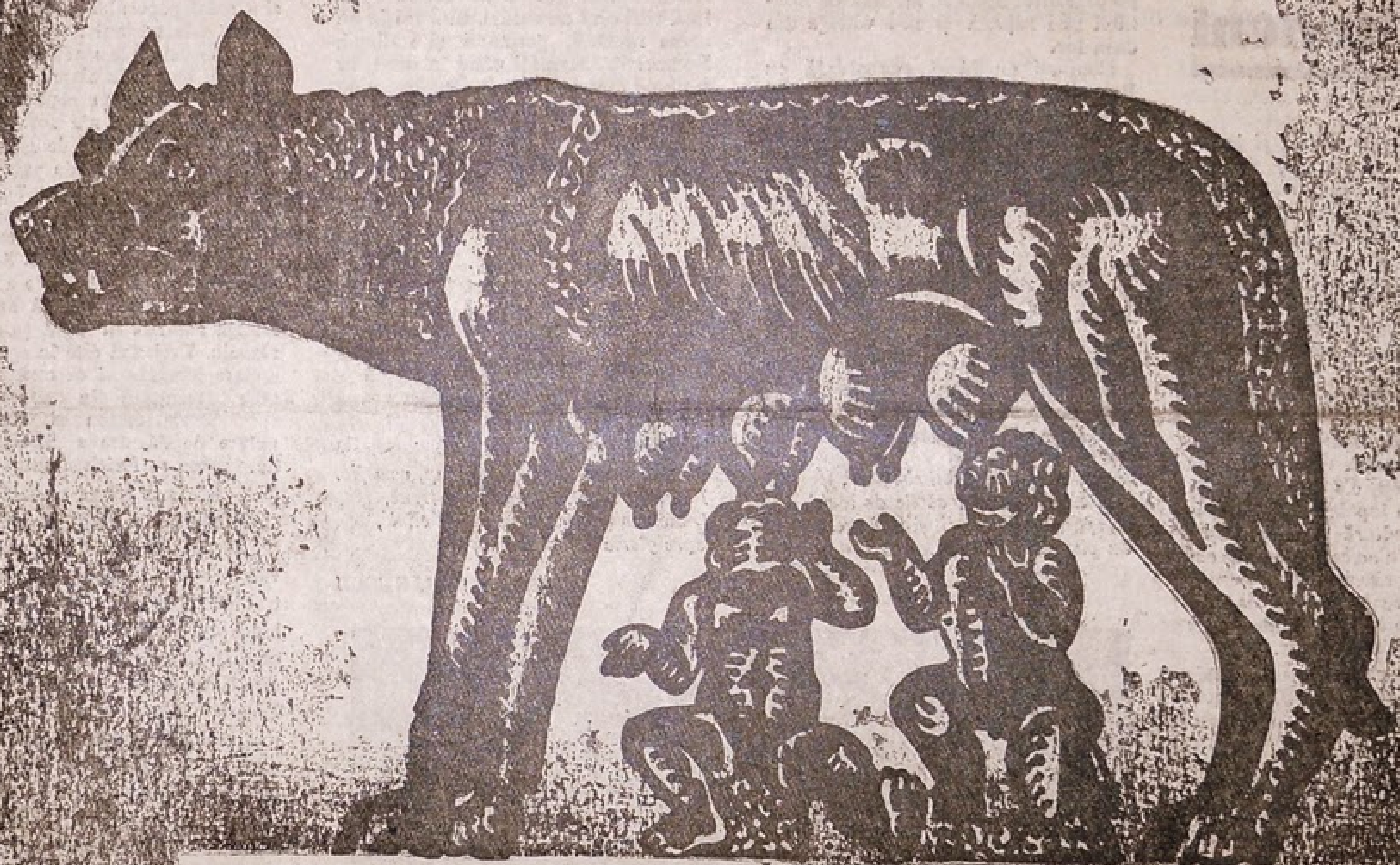
SENTINELA

ANUL II, Nr. 38
7 Septemvrie 1941

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
B-dul Lascăr Catargiu, 31 – Bucureşti
TELEFON: 2.28.27. – 2.08.96.

FIII LUPOAICEI

Legenda ne spune că pe vremuri în ţinutul Italiei de azi o fiică de rege, născând în închisoare doi copii—un păzitor i-a pus într'o albie şi le dete drumul pe apa Tibrului. Peste puţin timp, albia se opri la marginea unei păduri, unde o lupoaică, a cărei pui fuseseră ucişi de vânători, le dădu să sugă. Mai târziu, nişte ciobani crescură copiii şi astfel, Romul şi Remu' se făcură mari şi viteji, iar pe locul unde îi alăptase lupoaica, ei zidiră cetatea Romei.

În decursul veacurilor, locuitorii acestei cetăţi, Romanii, înmulţindu-se, făcură o armată puternică, cu împăraţi şi generali vestiţi şi cuprinseră lumea. O parte dintre ei veniră şi în Dacia, unde prin încuscrirea cu viteazul popor dac, dădură naştere Poporului Român. Sute de ani neamul nostru a stat de strajă la poarta Europei, luptând contra năvălirilor mongole.

În totdeauna ţara noastră şi-a îndreptat cu drag ochii către sora ei mai mare, Italia, şi către cetatea de obârşie. Lupoaica dela Tibru stă ca o mărturie de preţ în oraşele româneşti şi suntem mândri că în vinele noastre curge sângele vitejilor romani care au fost vestiţii stăpânitori ai lumii.

Astăzi, după 18 veacuri, ostaşii porniţi din Roma cea bătrână, ne găsesc la datorie, ţinând piept mongolilor dela Răsărit, împreună cu camarazii germani. Fraţi de acelaş sânge, feciorii lupoaicei s'au întâlnit pe acelaş front de luptă contra bolşevismului. Virtuţile străbunilor romani de cari dăm azi dovadă ne vor ajuta să câştigăm izbânda deplină.

Cu gândul la cei cari luptă pe front spre a ne făuri o soartă mai bună, strigăm din tot sufletul:

Trăiască Italia şi aliaţii noştri!

„Sentinela"

Alături de frații italieni

OSTAȘI,

Am trecut de mult Nistrul și înaintăm până departe peste Bug și peste Nipru, până la frumoasa Odessa, vechea colonie a strămoșilor noștri Romani, de pe țărmurile Mării Negre. Dar abia dincolo de apa Nistrului a început pentru noi marea luptă pentru un gând mai înalt: de bunătate, de dreptate, de înfrățire omenească, la înfăptuirea căruia săntem mândri că aducem partea noastră de jertfă.

Am luptat mai întâi pentru dreptul și dreptatea noastră de totdeauna. In scurtă vreme, am isbutit să aducem iarăși în marea familie românească pământurile românești ale Bucovinei și Basarabiei. Acum luptăm pentru creștinătate, pentru cultură și civilizație, pentru omenire. In această încleștare am fost ajutați cu prisosință de camarazii noștri germani, cu care ne-am împletit destinele și ne-am înfrățit pe câmpul de onoare, în sacrificiul de sânge.

Pășind pe un pământ nou, unde multe suferințe și nedreptăți așteaptă mântuirea, ne înălțăm falnici în ochii tuturor, ne acoperim de mare cinste, căci avem mulțumirea să ne facem datoria către țară, Rege și Conducător, și, totodată, să conlucrăm la salvarea omenirii de greul blestem al bolșevismului.

Ca să vedeți cât de mare și însemnată e bătălia aceasta, la care aveți fericirea să luați parte, priviți în jurul vostru. Vedeți de mult strâns uniți cu noi, pe camarazii germani, care luptă fără asămănare pentru același gând înalt și același ideal.

Dar veți mai vedea sosiți de curând, înflăcărați și dârzi, pe frații noștri Italieni, veniți de departe, din țara lor frumoasă, numai soare și grădini. In uniforme cenușii, cu ochii negri și aprinși, cu graiul răsunător și melodios, ostașii italieni, viteji de spiță veche, au trecut peste multe țări până ce au ajuns la brâul de foc încins în răsăritul Europei pe aliații germani și români împotriva bolșevismului.

Țara cotropită de sovietici n'aveau să apere, căci strălucita Italie e departe; răfueli pentru jafuri și omor iarăși n'aveau de judecat. Dar nu trebue numai decât să ți se întâmple ție răul sau nedreptatea, pentru ca sufletul să ți se umple de indignare, să sari și să încleștezi mâna pe armă. După cum există o omenie a oamenilor, există o omenie a neamurilor. Și cu cât jertfa e mai largă și mai desinteresată, cu atât e mai frumoasă! Iată, o minunată pildă ne dau soldații italieni.

Poporul italian are multe greutăți de întâmpinat și lupte vajnice de înfruntat, pe pământ, în aer și pe ape, pentru apărarea propriei sale patrii. Totuși, n'a pregetat să-și trimită luptători și aici în răsărit, pentrucă aici se dă o bătălie cumplită, de izbânda căreia atârnă liniștea și viața pentru toți oamenii, nu numai ca neamuri luate în parte, ci ca locuitori pașnici și harnici ai unei lumi cu rosturile și rânduiala ei, pe care am apucat-o din strămoși și la care nu vrem și nu trebue cu niciun preț să renunțăm, căci această rânduială înseamnă dreptate, libertate, credință, pace și bună învoială între oameni.

Vedeți ce frumusețe de gând îi aduce printre noi, pe frații noștri italieni. Frați de spiță veche ne sunt, urmași ai aceluiași dârz și împărătesc popor, poporul roman, care a stăpânit și a împărățit peste toată lumea. Graiul nostru seamănă cu al fraților noștri italieni; iar la treabă de-i vezi, sânt argint viu, ca flăcăii noștri din văi și de pe culmi.

Să ne arătăm mândrii și bucuroși de tovărășia lor de arme, să-i rânduim în stima și dragostea noastră alături de camarazii germani, și să dovedim că, dincolo de apa lată a Nistrului, în luptele comune împotriva bolșevismului, ne aprindem de flacăra aceluiași ideal și ne batem cu aceeași vitejie și aceeași omenie, pentru bunurile și comorile veșnice ale minții și sufletului omenesc.

Sublt. I M. SADOVEANU

Frăția de arme româno-italiană

Pentru apărarea sfintei Cruci și spre a stârpi bolșevismul, soldații italieni luptă și mor astăzi pe câmpiile Ucrainei, alături de soldații români.

Faptul acesta nu este o întâmplare: așa trebuia să fie și nu se putea să fie altfel. Căci așa a hotărît, de multă vreme, soarta, ca Românii și Italienii să se afle întotdeauna alături, pe câmpurile de bătaie.

Acum un pătrar de veac, în războiul trecut, România și Italia au luptat împreună, nu împotriva Germaniei, ci împotriva Austro-Ungariei, pentru a elibera pe Românii și pe Italienii care erau ținuți în robie de fosta monarhie austro-ungară.

Tot de-acum un pătrar de veac, și Românii și Italienii sunt dușmanii neînduplecați ai bolșevicilor.

In 1921, Italia întreagă s'a ridicat ca un singur om împotriva bolșevismului, care începuse să-și răspândească otrava, după războiu, în frumoasa peninsulă italiană. Din această luptă s'a născut FASCISMUL, apărător: al familiei, al muncii și al bunei rânduieli. Iar în anul 1934, voluntarii italieni s'au războit cu Bolșevicii pe pământul Spaniei, ajutând pe Spanioli să-i răpună și să-i alunge din casa lor.

Românii au făcut cunoștiință cu Bolșevicii chiar din anul 1917, când a isbucnit revoluția roșie. Atunci se găseau pe pământul Moldovei trei corpuri de armată rusești, pe care armatele românești le-au dezarmat și le-au isgonit de pe pământul țării noastre. Doi ani mai târziu, buruiana rea prinsese rădăcini la Budapesta, lui Bela-Khun. Trupele românești au ocupat capitala Ungariei, gonind pe Bolșevici și de acolo.

Acum, lupta continuă, aceeași veche luptă a popoarelor cuminți împotriva nebuniei. Românii și Italienii nu puteau fi decât unii lângă alții.

Un mare dregător italian îmi spunea, la începutul anului trecut, că hotarul Italiei se găsește la Nistru. Grăind așa, el voia să spună că interesele Italiei merg până acolo, iar aceste interese cer ca pe malurile Nistrului să stăpânească Românii, și nu Bolșevicii.

Astăzi, putem spune și noi că hotarul României se găsește la Adriatica. Grăind așa, noi spunem că interesele românești cer ca pe malurile Adriaticei să fie stăpâni Italienii, și nu Bolșevicii.

Soldații români care luptă și mor în Răsărit, apără deopotrivă și pământul Italiei și pământul României. Soldații italieni, care luptă și mor lângă ai noștri, apără și pământul României, dar și pe al Italiei. Căci, fără războiul de astăzi, fără frăția de arme română, germană și italiană, Bolșevicii, înarmați până în dinți, ar fi ajuns dintr'un salt la Dunăre și pe urmă la Adriatica.

După care ar fi venit prăpădul, pentru noi și pentru toată Europa.

N. I. HERESCU.

Italia eternă

Tu veche Romă, 'ntre cetăți lumină,
Trimiți osteni, pe sfânta noastră glie,
Să apere biserica creștină,
Să 'ntoarcă frați din crâncenă robie.

Simțit-au ei a sângelui chemare,
Și s'au pornit spre zările de ceață,
Să spargă valuri roșii și barbare,
Cu pieptul lor clocotitor de viață.

Privesc trecutul nopților de veac,
Cuceritor și mândru stă Traian
A înfrățit spumosul sânge Dac,
Cu sângele fierbinte de Roman.

Cot lângă cot, trup lângă trup, vom fi...
In urma noastră pacea se așterne,
C'aici am fost.. și nu ne vom clinti,
Spre gloria Italiei Eterne.

ANTON ȘTEFĂNESCU

Parașutist italian

Italia eroică

Fascismul mussolinian a înoit Italia și a redat poporului italian sentimentul nobilei sale misiuni istorice. Marșul asupra Romei, care a adus acum aproape douăzeci de ani la cârmă, energia nebiruită și inteligența copleșitoare a lui Benito Mussolini, n'a fost o revoluție haotică, o răzvrătire de golănime deslănțuită, o revărsare de patimi josnice, cum știu că s'au manifestat celelalte revoluții din istoria lumei. Marșul asupra Romei a fost o grandioasă expresie ordonată a voinței poporului italian de a trăi armonios și rodnic, de a trăi eroic. Căci eroism nu înseamnă numai neînfricată hotărîre în luptă pe câmpul de războiu. Eroismul este în egală măsură o stare permanentă de conștiință civică activă, rezultată din toate renunțările spre binele comun și din întreaga putere de dăruire a fiecăruia pentru bunăstarea și fericirea tuturor.

Aceasta este marea prefacere pe care a săvârșit-o mai întâi în Italia revoluția fascistă. Ea a dat sensul eroic al vieții poporului italian, minunat înzestrat de Dumnezeu, cu toate virtuțile unui popor mare. Ea a făcut din fiecare italian un luptător. Și eroic trăește Italia necontenit dela 1922 încoace. In această țară stâncoasă, în care sub regimurile neputinței democrate trecute, 40 de milioane de italieni abia își duceau existența dela o zi la alta, fascismul a făcut minuni. A secat bălți și mlaștini netrebnice, redând agriculturii imense pământuri nefolosite; a fertilizat stânci pleșuve, cărând țărână roditoare în spinarea oamenilor la înălțimi unde în alte vremi numai caprele mai găseau hrană; a tras drumuri netede dealungul și dealatul peninsulei; a zidit orașe și le a adus apă limpede de munte, din belșug și dela mari depărtări; a organizat meseriile, a înmulțit și îmbogățit fabricile, a întărit comerțul. Poporul italian a cunoscut astfel satisfacția muncii cot la cot și a prosperității în comun dobândită.

Fascia înseamnă pe românește mănunchiu, snop legat la un loc. Și snop de vrednicie colectivă este istoria de douăzeci de ani a revoluției fasciste italiene, în vreme de pace, ca și în războiu. Din conștiința eroică a fascismului, Italia și-a regăsit rostul ei în lume. Aprigă în lupta de toate zilele în timp de pace, națiunea italiană se dăruiește cu aceeași neînfricată hotărîre pentru marea năzuință a tuturor în acest războiu, pacea cea dreaptă și cinstita bună înțelegere dintre popoare. Pe fronturile de luptă din Libia și din Africa Orientală, în munții Greciei și pe văile fostei Iugoslavii, în Creta sau pe șesurile Rusiei bolșevice, eroica Italie fascistă reînvie străvechea tradiție eroică a Romei eterne.

Soldat CUCU D. DUMITRU

Primăvara Fascistă

Cea mai autentică imagine a acestei splendide și eterne primăveri italiene care este Fascismul, am trăit-o la Roma: în Forul care poartă numele Ducelui, ca un omagiu Italiei, tineretului și viitorului său. Acolo, pe treptele și statuile de mormoră care împodobesc cel mai frumos stadion din lume, am înțeles pentru ce sportul, așa cum este practicat de organizațiile G. I. L.-lui, nu poate fi considerat altfel decât o artă umană, în aer liber: formă superioară de teatru, în cel mai viu înțeles clasic, în care sforțarea musculară înlocuește, cu inegală elocință plastică, atât cuvântul cât și cel mai convingător discurs.

Am înțeles în acea Duminică de Aprilie, consacrată de tineretul italian, gloriosului Duce, în ce măsură trebue considerat ca o concepție de vieață și o afirmare a valorii fizice alături de primatul spiritului.

Fiindcă educația tineretului italian nu separă în om partea fizică de cea morală; dimpotrivă, le unește într'o perfectă entitate.

Prin această concepție de vieață în aer liber, a G. I. L.-lui, în fond nu se creează altceva decât o „completare" a culturii: schimbare necesară vieții statice de bibliotecă, în care numai gândirea este înălțată: biblioteca mișcărilor corpului și posibilități pentru noui acțiuni ale spiritului. Stadionul reprezintă astfel, pentru tineretul italian, cel mai vast cadru adecvat în care noțiunile abstracte devin acțiuni libere, iar energia tinerească este analizată în sensul dinamic și pozitiv.

Din acest punct de vedere, organizând tineretul Patriei sale pe baze colective, Ducele a înțeles că, dacă școala reprezintă preocuparea formării intelectuale a tânărului, familia reprezintă pe aceea a vieții morale; organizațiile tineretului trebuesc să fie în acelaș timp școală și familie, din momentul în care încetează posibilitatea lor directă de supraveghere efectivă, iar tânărul trebuește să-și aleagă o cale și o formă de vieață cât mai apropiată spiritului său.

Tinzând spre o realizare pură a acestei concepții, mult mai profundă și mai revoluționară decât ne-am fi închipuit la prima vedere, organizațiile tineretului Fascist au reușit să îndrepte, din punct de vedere fizic și spiritual, forțele spirituale ale Națiunii, spre un scop superior. Am în minte, relativ la aceasta, admirabila constatare care se aplică perfect concepției Mussoliniene asupra educației tineretului: popoarele în discordie și-au regăsit conștiința națională, cu ajutorul exercițiilor fizice în comun.

Un atlet care întinde brațul, îndeplinește un act individual, pe când 10.000 de atleți care întind brațele sunt dovada existenței unui popor: așa s'a născut independența celor mai multe națiuni.

Fenomen social și educativ, așa cum l'au împrumutat mai târziu dela italieni celelalte națiuni, sportul este în egală măsură și un fenomen estetic. Nu trebue să faceți altceva decât să vă gândiți spre ex. la impresia și la aspectele pe care fiecare le-a avut la o partidă de foot-ball; geometria și eleganța jucătorilor, care în lupta neobosită pentru victorie, într'o partidă de foot-ball, de ex., se mișcă, cu toate acestea, într'o perfectă armonie de linii și sforțări. Sau la atitudinea, pe un teren de sport, a unui aruncător cu lancea: acea concentrare a tuturor sforțărilor fizice și morale, și aprofundarea în sine a întregii energii, pentru a desfășura gestul final al unei plastice inegalabile de statue.

Dar mobilitatea unei partide de tenis, în care racheta imprimă mingii subtilități și rafinamente de idei! Apoi, ștafeta, în cursa căreia corpul găsește probabil afinități ancestrale cu capra și cu pasărea împinsă de dorința de a câștiga. De asemena, privind săritura dela pământ a „Săritorului cu prăjina", sau saltul neașteptat al obstacolelor de teren al „Săritorului cu prăjina", sau saltul neașteptat al obstacolelor de către schior, m'au făcut să mă gândesc la dorința înălțării hotărîtă, cu prețul vieții, de către primul șoim omenesc: Icar.

Asistând la aceste exerciții, prin care tineretul italian de azi, va fi acea națiune puternică de mâine, dincolo de valoarea pur sportivă, am sezisat un alt înțeles mult mai bun, al acestor întreceri ale tineretului Italiei Ducelui; o nouă morală pe care o creiază.

Mai sinceră și mai curată: dezinteresul dintre cele două sexe, infinit superioară vechei morale, realizată mai mult prin restricții decât prin convingeri intime ale tineretului.

Inobilată ca sport, cu mișcări și gesturi plastice, vieața de stadion a modificat valoarea antică a nudității de odinioară: odată cu corpul uman, pe care sportul în aer liber și în soare l-a estetizat, făcându-l mai proporționat și mai armonic, substituind paliditatea de ceară a feței școlarului de odinioară, cu culorile vii ale unui fruct matur, — s'a afirmat un nou camaraderism în locul sentimentalismului periculos dintre cele două sexe. Stadionul italian a creiat între ei o familiaritate calmă și reciprocă, în același timp, cu un prestigiu sprijinit pe conștiința unei forțe sigure și posibilități egale în lumina nouei morale.

Grație acestui spirit nou, Ducele a învățat tineretul său, înaintea altor popoare din Europa, care l-au imitat mai târziu, că victoria în vieață este legată mai înainte de orice, de numărul posibilităților personale, pe care omul reușește să le adauge la acelea naturale: că fizicul este brazda necesară pentru a străbate și a realiza toate calitățile spirituale. Și s'a convins că o educație dirijată exclusiv în sensul spiritual, nu mai este o educație completă.

Deaceia, sforțările făcute la început de Duce, pentru organizarea tineretului italian, trebuesc considerate ca tot ceea ce a realizat el — ca izvoare totdeauna vii ale unei concepții noui și semnele prime ale acestui nepieritor și splendid izvor al națiunii italiene care încarnează tineretul — ca bază a întregului Fascism Italian.

Prin Fascism, primăvara italiană, splendida primăvară italiană, se proiectează dincolo de formele sale materiale, în întregul suflet latin — ca un anotimp etern al spiritului uman.

AL. BĂDĂUȚĂ

Cuvintele Ducelui

Omul nu poate ignora Patria, după cum pomul nu poate nesocoti pământul ce il hrănește...

A renega Patria, inseamnă a renega mama.

Am o nemărginită încredere în viitorul de mărire al poporului italian.

M. S. Victor Emanuel III,
Regele Italiei și al Albaniei, Împărat al Etiopiei

ITALIA ȘI BASARABIA

Armata italiană a trecut în Basarabia; ostașii dela Tibru au ajuns la Nistru, la hotarul de până ieri al României, s'asculte poveștile lui bătrâne în care se vorbește de străbunii care acum aproape 2000 de ani au venit și au pus stăpânire pe-aceste locuri.

Ostașii Italiei au intrat într'o țară soră cu a lor. Au ajuns într'un sat din ținutul Hotinului și-au pătruns, în amurg, în ograda unui gospodar, rostind: „Bona sera".

— Bună sara, a răspuns țăranul, poftindu-i bucuros, fără a se minuna că să'nțelege'n grai. Se'ntâlniau, după mii de ani și se'nțelegeau în vorbă, ca niște adevărați frați. Căci doar cu mii de ani în urmă, strămoșii lor, genovezii, mânați de interese comerciale, au venit și-au ridicat cetăți de apărare la Nistru, cetăți care dăinuiesc și astăzi, neștrămutată mărturie a vremurilor de închegare a neamului nostru în acest bogat răsărit.

Luptătorii de azi ai Italiei au dat și peste Valul lui Traian, puternică urmă de întărituri ridicate de armata marelui împărat. Pretutindeni au întâlnit dovezi că suntem un același sânge, că ne tragem dintr'o aceeași spiță; că aceeași obârșie ne-a păstrat limba și datinile.

De altfel Italia totdeauna a socotit Basarabia ținut românesc. Amintirile mele deslușesc vizita Mareșalului Badoglio, în 1926, când, dela Ismail la Hotin, trimisul Italiei a cutreerat oraș cu oraș și prin sate a stat de vorbă cu țăranii.

Ajunsese la Soroca în ziua de 11 Noemvrie. Era onomastica Regelui Italiei. De-acolo, dela Cetatea genoveză, din răsăritul îndepărtat al românismului, s'au trimis la Roma urările ce se cuvin unui conducător de țară. Mi-amintesc că era frig și spicuia omătul fulgi. Țăranii, ieșiți întru întâmpinare, purtau căciuli negre și brumării. Mareșalul Badoglio mărturisea că pentru întâia oară vede asemenea acoperitoare de cap.

Cât timp a durat masa, i s'a făcut două cușme, pricinuindu-i mare plăcere.

Amintirea aceasta își are rostul să arate că numai după ce, prin trimisul ei, Italia s'a convins de existența românilor în Basarabia, a recunoscut realipirea ei la Patria-mamă.

Acum întâmplarea face ca o oștire întreagă să ia legătura cu'n ținut românesc și după mii de ani, să se lege de acest ținut prin jertfe de sânge frățesc.

Vor vedea frații noștri că și dincolo de Nistru, până la apa Bugului sunt români cu care se vor înțelege în vorbă.

Și când se vor întoarce acasă, vor spune tuturora că într'adevăr suntem urmașii Romei și că dela Nistru la Bug, neamul românesc dăinuește așa cum l-a statornicit Împăratul Traian.

Căpit. rez. D. IOV

Mussolini

Uitaseră urmașii de fascele romane,
de gloria străbună, lăsată 'n paza lor...
Din trâmba rătăcirii, un gând distrugător
svârlea în calea dreaptă satanice arcane.

Vrea Lucifer comoara strădaniei umane!
Dar iată că pe panta obștescului pripor,
un lictor al virtuții, un geniu creator,
trezi străvechea râvnă de fapte suverane

Voință oțelită de nobile avânturi,
El schimbă stânci și mlaștini în rodnice pământuri,
zidește pe ruine, alină prin asprime;

vrăjită, mâna-i rupe a negurii perdea:
curg valuri de lumină pe sumbra sărăcime,
și Roma redevine, între cetăți, o stea!

I. GR. PERIEȚEANU

Trupe italiene înaintând în Ucraina

Fraţi Italieni,

Când aţi păşit pe pământul bine cuvântat de Dumnezeu al României, aţi aflat aici bucurie nespusă, braţe deschise care v'au primit cu drag, cu flori şi urale.

Un neam întreg, într'o mare şi sfântă sărbătoare, vă primea ca pe nişte fraţi pe aceste meleaguri dunărene şi carpatice, atât de frumoase şi îmbelşugate.

Căci ca două picături de apă ne asemuim.

„Ca doi ochi într'o lumină,
Ca doi brazi dintr'o tulpină“,
ne simţim.

In noi şi în voi trăieşte acelaşi suflet, curge acelaşi sânge vijelios, bate aceeaşi inimă caldă.

Cuibul dulce de unde aţi pornit voi azi, este acelaşi cuib de unde am sburat noi acum 1840 de ani, când bravele legiuni ale strămoşului împărat Traian au aşezat aici prin noi stâlp de lumină civilizatoare latină şi stâncă de putere romană.

Nu e colţ de ţară care să nu vorbească aici de vitejia romană şi să nu pecetluiască peste tot locul origina noastră latină şi frăţia noastră de sânge cu voi.

Ce e săpat la voi pe sfânta columnă a lui Traian din forul maicii Roma, este şi la noi pe toate picturele, pe care cu mândrie le privim şi le păstrăm.

Lupoaica voastră dela Tibru, e şi la noi, vorbind veacurilor ce suntem şi de unde suntem, şi înălţându-ne sufletele.

Limba voastră e şi a noastră, firea noastră e şi a voastră, căci fraţi suntem şi urmaşi împreună ai Romei eterne.

De 18 veacuri gândurile noastre spre Roma se îndreaptă.

Cântecele noastre Roma o cântă, poveştile noastre vitejia romană o spun.

Iar lupta noastră aci în răsărit numai cu conştiinţa puterii romane şi a chemării latine am dus-o.

A fost grea viforoasa noastră vieaţă în calea tuturor răutăţilor din răsărit; dar am învins şi iată-ne: ne regăsiţi ca şi acum 1800 de ani, stăpâni şi puternici, viteji şi bărbaţi, în ţara Impăratului Traian.

Aţi venit aici ca şi altă dată, legiunile vijelioase romane, ca să luptăm împreună alături de brava armată germană, contra barbariei bolşevice şi pentru o mai bună aşezare a omenirii.

Fraţi de sânge, cu voi şi fraţi de cruce cu bravii ostaşi germani, spintecăm împreună cu săbii de foc bezna întunerecului bolşevic.

Dumnezeu ne priveşte cu bucurie şi ne binecuvântează într'această luptă, la care El însuşi ne-a chemat şi în care ne ajută.

Suntem împreună, precum am dorit-o de veacuri; iar sângele nostru se îngemână din nou precum am vrut-o totdeauna.

Fraţi Italieni, preţuiţi virtuţile noastre, care sunt ale strămoşilor comuni.

Primiţi şi întăriţi iubirea frăţească pe care v'o păstrăm din veac.

Intăriţi frăţia adevărată româno-italiană, care va trăi pururea.

Şi, strigând în cor cu noi: Trăiască Roma şi fiii ei, să păşim cu bărbăţie şi tărie înainte spre biruinţa cea mare!

Căpit. rez. GEANTĂ TH.

ROMA

Loveşte 'n ţărmuri apa, prin veacuri ce se scurg,
Ca nişte pietre albe 'nflorite de lumină,
La porţile bătrâne 'negrite de amurg,
Şi astăzi amintirea mai vine de se 'nchină,

Odinioară mâna ce stăpânea pământul
Şi fruntea 'ncărunţită de glorie şi vis,
Săpă 'n adâncul vremii şi leagăn şi mormântul
Duşmanului ce 'n lupte se prăbuşea ucis.

Făclie până 'n munţii de marmură, aprinsă,
Ne-am îmbătat de slava crescută din cetăţi,
Şi 'n hora ce 'ntre neamuri a fost de mult încinsă,
Ne-ai prins pe noi copiii bătrânei tale vieţi.

Rămânem lângă tine, şi te-om urma prin vreme
Eternă Romă, mumă 'ncrustată adânc în sânge,
Mereu din cerul nostru eroii-or să te cheme
Şi inimile noastre în jurul tău s'or strânge.

Caporal t. r. CONSTANTIN SALCIA

Noi şi Roma în trecut

Originile istoriei noastre sunt atât de strâns legate de Roma imperială, încât până şi în poezia noastră populară se pomeneşte de „maica Roma“ şi de „bădica Traian“. Cât despre cărturarii noştri, aceştia sunt conştienţi de originea noastră romană chiar dela primul cronicar, Grigore Ureche, care spune că „dela Râm ne tragem“. Miron Costin desvoltă această ideie şi o susţine întemeiat pe asemănările dintre limba noastră şi cea latină. Cărturarul muntean, Stolnicul Constantin Cantacuzino, face sudii speciale în Italia, la Pavia, şi se întoarce de acolo cu convingerea şi mândria că ne tragem din Romani, convingere şi mândrie pe care le înseamnă în cronica lui. Dimitrie Cantemir, domnul Moldovei şi unul din savanţii europeni din primele decenii ale secolului XVIII, nu numai că scrie adesea în latineşte, dar şi susţine pe temeiuri ştiinţifice, de mare răsunet, originea noastră latină.

Cei care au pus, însă, cel mai mult în lumină istoria începuturilor noastre romane, au fost cărturarii ardeleni: Samuel Micu, Gheorghe Şincai şi Petru Maior. Aceştia sunt şi cei dintâi tineri români care învaţă sistematic la şcolile academice din Roma. Sunt cei dintâi care stabilesc legăturile în mod oficial, cei dintâi care studiază programatic evenimentele şi documentele istorice care arată latinitatea noastră.

Samuel Micu şi Gheorghe Şincai în Gramatica lor, scrisă în latineşte, dau prima carte în care se afirmă adevărata origine a limbii noastre şi încearcă totodată să se scoată scrierea noastră din painjenişul semnelor chirilice, de provenienţă slavă. Gramatica aceasta e un mare pas înainte pe drumul afirmării noastre ca popor de origine latină şi ea a deschis calea unui întreg şir de cărţi în care s'a arătat adevăratul chip al formării poporului român în această parte a Europei. Printre aceste cărţi, cea mai însemnată este „Istoria pentru începutul Românilor în Dacia“ a lui Petru Maior, acela care a arătat pentru prima oară că limba română se trage — cum e şi firesc — nu din latina cărturarilor romani, ci din latina vorbită de popor.

Aşa dar, legăturile noastre cu Italia şi Roma sunt stabilite şi puse în valoare de aceşti cărturari ardeleni, cărora românimea întreagă le datorează o mare recunoştinţă pentru strădania lor închinată trecutului nostru atât de strălucit, fulgerat de sabia lui Traian şi cea a lui Decebal, de Roma imperială şi Dacia bogată, mândră şi războinică.

Mai târziu, pe calea bătută de ardeleni, moldoveanul Gheorghe Asachi merge şi el la Roma, unde îngenunche cu pietate în faţa mormintelor strămoşeşti, înfiorându-se:

Un Român al Daciei vine la străbuni ca să sărute
Ţărna de pe-a lor mormânturi şi să'nveţe-a lor virtute.

Pe acelaşi Asachi, amintirea gloriei străbune îl îndeamnă să scrie asemenea versuri:

O, Români, Români, ai Daciei, ce purtaţi un mândru semn
De origine, istoria acum fie-ne îndemn.
In vechime maica Roma, ce-a fost doamnă 'n toată lume,
Ne-a lăsat legi şi pământuri, vorba sa şi 'naltul nume.

Iar poetul Iancu Văcărescu scria în 1818, pentru Pravila lui Caragea, două strofe în care, cu gândul la un viitor mai bun, amintea de acvila romană:

Ah, d'ar putea-ne dobândi
Şi câte-avem pierdute,
Atunci ce duhuri n'ar gândi,
Ce guri ar mai fi mute!

Atunci şi-acest corb sărman
Iar acvilă s'ar face
Şi-ori ce Român ar fi Roman
Mare 'n războiu şi pace.

Vasile Alecsandri, mai apoi, a fost premiat la Montpelier pentru poezia „Ginta latină“, în care se preamăreşte strălucirea şi gloria acestui neam care a dat naştere la atâtea popoare nu mai puţin strălucite şi glorioase:

Latina gintă e regină
Intr'ale lumii ginte mari.
Ea poartă 'n frunte-o stea divină,
Lucind prin timpii seculari.

Multe asemenea exemple s'ar mai putea cita, în care cărturarii şi poeţii români glorifică Roma imperială şi strălucirea latină, care s'a revărsat şi pe plaiurile noastre.

Cât de mişcătoare a fost, de pildă, acea însufleţire pentru Roma a ardeleanului Badea Cârţan, care a mers în Cetatea Eternă pe jos, numai cu traista şi băţul, pentru a săruta cu evlavie pământul străbunilor şi a aduce de acolo cuvânt de mângâiere Ardelenilor asupriţi de stăpânire străină!

Astăzi, legăturile noastre cărturăreşti cu Italia şi Roma sunt din cele mai înfloritoare. La Roma există o „Şcoală română“ în care studiază numeroşi tineri români, în domeniul istoriei, al filologiei, literaturii şi artei. La Roma a studiat, între mulţi alţii, şi savantul Vasile Pârvan, a cărui operă, „Getica“, e un adevărat monument ştiinţific.

In limba italiană s'au tradus mulţi autori români şi studenţii italieni fac studii asupra literaturii noastre, aşa cum în limba noastră s'au tradus şi se traduc numeroase cărţi italiene, făcându-se studii asupra lor, în universităţile noastre.

Toate legăturile cărturăreşti din trecut, ca şi din prezent, au pornit din preţuirea sinceră şi adâncă a calităţilor celor două popoare, care au o origine comună: cea romană.

Această origine e chezăşia cea mai puternică de trăinicie a prieteniei româno-italiene, care va fi şi mai rodnică în viitor, spre binele ambelor popoare, ale căror idealuri de înălţare sunt aceleaşi.

Soldat t. r. IVASCU GH.

Serviciul divin la o unitate italiană de pe frontul de răsărit

Un prizonier neînvins: Ducele D'Aosta

Războiul, care-și poartă pârjolul mereu în alt colț al agitatului glob terestru, a făcut ca ochii omenirii să nu mai fie ațintiți în Africa, unde eroismul italian a ținut piept unor formidabile forțe militare britanice. Intreaga omenire a urmărit cu interes și admirație, o admirație izvorîtă din instinctele de luptă și de demnitate ale fiecărui spectator, fie chiar îndepărtat, al acestor lupte eroice, bravura soldatului și a comandantului italian.

Și între toți, șeful suprem al trupelor ce aveau să lupte cu ploile și cu inamicul, Ducele D'Aosta, și-a turnat prin valoarea-i militară și intransigența-i patriotică, bronzul statuii care ilustrează gratitudinea Imperiului pentru comandantul demn. Sobru, calculat și competent, Ducele D'Aosta, vlăstar regal și produs al învățământului militar italian, a avut, ca Vice Rege al Abisiniei, să ție piept numeroasei oștiri britanice, în regiunile, când mlăștinoase, când sterpe sau împădurite, ale Abisiniei.

Lupte care au animat interesul întregului glob pământesc, au înscris file de bravură în istoria nouă a Italiei, și în care, gândul și mâna forte a Ducelui D'Aosta s'au făcut adânc simțite.

Când englezii s'au crezut stăpâni pe situație, au adresat un ultimatum comandantului suprem al armatelor italiene din Abisinia:

„Capitularea sau completa nimicire"?

Un moment, atenția universală a tresărit. Se așteptau hotărîrile căpeteniei oștilor italiene. La Roma, la Ministerul de Războiu, nimeni dintre cei cu răspundere, n'a avut vreo ezitare, vreo neliniște: „Il avem pe D'Aosta acolo și el știe ce trebue să facă", numai, aproape la fel, toate răspunsurile. Și D'Aosta, după ce cumpănise oamenii ce-i mai avea disponibili să lupte, rezervele de munițiuni și de hrană, a dat răspunsul:

„Continuăm lupta"!

Noi pagini de glorie italiană au fost înscrise cu sângele luptătorilor pentru menținerea civilizației și în acele îndepărtate colțuri africane. Și multe luni apoi, Londra se mira, dar se și minuna că.... „îndărătnicia italiană" găsește găzduire chiar și la cei mai nobili exponenți ai Națiunii, ai latinității.

Operațiunile militare și capriciile meteorologice au adus trupele Ducelui D'Aosta în imposibilitate să mai lupte. Cu șeful lor în frunte, n'au capitulat. Au continuat luptele până ce propunerile britanice au venit din nou.

„Incetăm lupta, firește, a spus Ducele D'Aosta, dar nu predăm Abisinia italiană".

Luptele, la Gondar și Uelcefal, continuă și se vor prelungi. Pretutindeni, unde se găsește un comandant italian, este un bastion de elan, de patriotism și de.... „îndărătnicie italiană", care refuză să predea trupele. Capuzzo, Bardia, la Gondar și Uelcefall sunt mărturiile geografice ale dârzeniei latine. Ducelui D'Aosta, militarului, nu odraslei regești, i s'au respectat onorurile gradului. Admirându-i patriotismul, valoarea militară și atitudinea-i neînfricată, comandamentul britanic i-a îngăduit să-și păstreze, nu numai armele albe, sabia și stiletul, dar chiar și pistolul, pe care-l poartă cu aceleași drepturi și onoruri ca și decorațiile cucerite în lupte, pe front.

Căci și pistolul e un trofeu, o distincție valoroasă, pe care a dobândit-o prin faptele sale de arme prețuite — suprem omagiu — tocmai de adversarii care le-au simțit usturimea.

In vălmășagul de evenimente și de figuri ce se prăvălesc în mersul războiului, cea a Ducelui D'Aosta, își trimite conturul luminos din chiar castelul în care e găzduit ca ostatec de războiu, ca prizonier, dar ca prizonier neînvins.

Serg. t. r. DUMITRESCU NIC.

BUNURILE SUFLETEȘTI ALE ITALIEI

Lupta comună, italo-română pe frontul de răsărit, ne amintește încă odată trăinicia legăturilor noastre de sânge cu Roma cea eternă și cea de neînvins. Sunt legături firești, dela frate la frate, pe care efortul de astăzi le pune într'o lumină și mai mare. Vom avea de urmat aceleași drumuri deschise milenar, de către cohortele legionarilor romani, spre unicul punct de reazim al latinității noastre. Stindardele Ducelui Mussolini nu puteau lipsi dela această încleștare epocală, împotriva hoardelor roșii, fiindcă ele reprezintă astăzi mai mult decât o simplă frăție de arme: înalță deasupra câmpiilor arse și pustiite ale Ucrainei, luminosul simbol etern al culturii și civilizației. Tot ceea ce a creat poporul italian este o punte de lumină dela suflet la suflet. Așa se explică de ce în arta sa se vede lămurit toată frământarea politică, socială, culturală dealungul istoriei. Incepând cu Virgilius, literatura ne înfățișează o strălucitoare oglindire, în care se înșiruesc clipele eroice ale poporului predestinat. Dacă urmărim viața și desvoltarea sa ca neam, apărător al bunurilor sufletești, vedem că tot ce a înfăptuit, stă dovadă frământărilor și înălțimelor lui, în timp ce înrâurirea pe care a avut-o prin secole asupra ființei omenești, va continua mai vie. Puterea de viață a acestui popor străvechiu învinge totul. Ea rămâne forța ce a deschis căile celorlalte națiuni, fiind astfel călăuza și realizatoarea marilor destine ale Patriei. Din frământarea adâncă a spiritului latin izvorește, mai târziu, tendințele noui ale tuturor neamurilor europene, trezite la conștiința națională. Numai prin izbucnirea ei, cuvântul de „țară" capătă un înțeles întreg, iar forțele aprinse ale sufletului devin conștiente. Arta romană ne învață ce este *Patria*, căci ea singură cântând-o dintru început, a glorificat-o. Forțele vii ale pământului îi dau putere de inspirație, îi temeinicesc preocupările politice, îi luminează problemele naționale. Este, după cum se vede, un izvor de nesecate învățăminte. In lumina acestor strălucitoare lecțiuni, poporul nostru începe să se afirme în ce are el mai bun, mai viu, mai de neclintit. De acum încolo avem temeinic conștiința propriei noastre valori.

Astăzi, în Basarabia, lângă amintirea valurilor lui Traian și a gloriei romane, ostașul român, deopotrivă cu cel italian, înfruntă hoardele păgâne. Și în ciuda lor pângăritoare, izbăvirea înălțată de ei a străbătut veacurile, iar numele ei va străluci și mai departe.

Sergent t. r.
GEORGE DORUL DUMITRESCU

Răvaș de undeva

Când vei primi măicuță cartea mea
[poștală
Și-o vei citi tu singură'n pridvor;
De-i strânge boabe de mărgăritar în
[poală
Și te-or purta tristeți către fecior;

Tu ochii supți de veghe și-așteptări,
Ridică-i sus spre Cer, și plimbă-i roată...
Vedea-vei strălucind o Țară printre țări
Ce pentru amândoi e viața toată!

Insenindându-te apoi măicuță
Vei pune 'ncet răvașul meu sub căpătâi;
Vei adormi cu gândul la Mițuță,
Ce-i fericit că-i printre cei dintâi!

Locot. GH. BANU

Inmormântarea Căpitanului Bruno Mussolini

Moartea puiului de vultur

Luna trecută a căzut din cerul însorit al Italiei căpitanul pilot Bruno Mussolini.

Și-a frânt aripile unul dintre cei mai iscusiți sburători, fala tineretului italian.

Insuși fiul Ducelui!

A căzut la datorie, așa cum glăsuește decretul prin care s'a conferit memoriei aviatorului cea mai înaltă distincție pentru aviație, „Medalia de aur" a „Meritului aeronautic":

„Luptător în trei războaie, voluntar în Africa și Spania, sburător peste oceane în cursul unei scurte și eroice existențe.

A căzut la postul său de luptă, pe când făcea un sbor de încercare cu un avion de bombardament cu rază mare de acțiune, una din cele mai recente cuceriri pentru noui bătălii și noui victorii, așa cum fac pionerii și eroii.

Voind să dea o glorie nouă aripilor de războiu ale patriei sale, el le-a dat vieața sa".

Cu ce cuvinte înflăcărate am putea noi să descrim această prăbușire a puiului de vultur, într'un moment când cerul nostru are atâta nevoie de vulturi și șoimi pentru răpunerea barbarilor din răsărit ?

Moartea lui Bruno Mussolini înfățișează, pe lângă doliul Ducelui și al Italiei fasciste, o pierdere de neînlocuit, în aceste clipe când armata italiană luptă alături de aliați, pentru triumful crucii și al dreptății.

Mai reprezintă această năprasnică frângere de aripi o pildă vie de înalt patriotism a cărei frumusețe nu poate avea asemănare.

Ducele nu și-a cruțat feciorul. L-a supus și pe el la cele mai grele încercări, la fel ca pe toți ostașii Italiei.

Feciorul Ducelui și-a înțeles menirea și a fost primul în toate acțiunile eroice, neștiind ce este frica sau oboseala.

Proverbul spune că „din vultur se naște tot vultur".

Iată puiul de vultur a fost exemplul cel mai viu de vitejie printre sburătorii și camarazii săi.

Și cerul frumos al Italiei a fost deodată sfâșiat de prăvălirea aripilor frânte — și pământul străvechei Rome a gemut primind trupul sdrobit al eroului.

In fața sicriului, mama copilului a strâns la piept suspinând, sabia și chipiul celui dispărut — semnele dragi ale vieții de ostaș.

Toată Italia a îngenunchiat, s'a rugat și a plâns.

Singur Ducele a stat neclintit la căpătâiul feciorului ca o statue romană.

Și suntem încredințați că în sufletul său durerea era înmiită, — dar în moartea fiului vedea jertfa cea mare pentru Patrie — tributul pe care l-a plătit divinitatea prin Iisus pentru triumful creștinătății.

Dând cu mâna dreaptă salutul roman, a întruchipat însăși Italia și victoria cu o putere de simțire care stă mai presus de orice durere părintească.

Mai întâi familia cea mare, Patria și apoi durerile noastre omenești.

Ducele și Fiul său înscriu astăzi o puternică pagină de istorie romană.

Fericită este țara cu astfel de oameni, iar lupta ei de azi nu poate duce decât la izbândă.

I. VALERIAN

Grăiește tu

Grăiește, tu! Mi-e dor să-ți aud graiul.
Grăiește, tu, Român Transnistrian
Că prea amar, măi frate, ți-a fost traiul
Și prea, te-a apăsat jugul dușman.

Pământul tău, cu râvnă, cu sudoare —
Ți-l-ai muncit cum te-au deprins
[părinții..
Ți-l-ai muncit pe ploaie și pe soare
Și te-ai rugat ca să-ți ajute sfinții

Dar pâinea ta de aur, strânsă gata,
N'a fost a ta, — a fost a stăpânirii.
Așa e... Să muncească astăzi gloata
Și mâine să culeagă rodul, sbirii.

Copiii tăi, cunosc buche de carte?
Știu graiul tău — bătrân — dela
[Carpați?
Sau i-o fi dus păgânii, hăt!... departe
Și-or fi murit demult — asasinați.

Tu duci de veacuri lupta cu păgânii.
Nu ți-ai uitat nici limba și nici Țara
Sfătos la vorbă — ești — ca toți românii
Și plin de viață — ești — ca primăvara.

Grăiește, tu, Român Transnistrian
De-acum ai libertate și belșug;
Și spune-ne povestea unui neam
Ce sufere de secole — la Bug.

GH. NEGURITA

În repaus soldații italieni de pe frontul din Africa sădesc flori

Lupte pentru Mannheim

Treisprezece zile în șir s'a dat o luptă înverșunată pentru cucerirea coloniei germane Mannheim aflată pe drumul spre Odessa. Treisprezece zile în șir, populația a stat în pivnițe, așteptând eliberarea cu inimile tremurânde. In sfârșit, poziția puternică militară din fața târgului a fost cucerită, iar la 20 August, la ora 11 dimineața și-au făcut apariția primii soldați Români, anume: vânătorii de munte, pe străzile largi din Mannheim.

Compatriotul nostru Petre Dachmann, ne descrie cu lacrimi în ochi momentul intrării trupelor românești și accentuează recunoștința pe care le-o poartă pentru această eliberare, cum le strângeau mâinile cu prietenie când au sosit și cum încercau să-i întâmpine prin semne. In ultima oră a asediului a căzut o bombă din avion peste casa lui Bachmann și a omorît pe bătrânul Iosif Wolf din Strassburg. Bachmann a scăpat și a îngropat în grădina sa, cu un ceas înaintea eliberării, pe bătrânul care a avut atât de suferit.

Inaintăm spre linia de foc. Am trecut repede peste cătunul ucrainian Wasiliewka și curând ni se oferă ochilor priveliștea cutremurătoare a frontului. Granatele explodează, aruncând bulgări de pământ spre cerul albastru, iar pe câmpuri vânătorii români înaintează la atac.

Căpitanul F., sublocotenentul B și cu mine ii însoțim. Trecem peste ogoare de cartofi și ajungem curând la postul de comandă. Așezați la umbra unei șire de paie, trei ofițeri de stat major conduc atacul. Liniștea locotenentului de vânători impune respect. Dela flancul drept se anunță o concentrare de forțe inamice pentru contraatac. Se aud comenzi și un batalion se ridică repede, ca un singur om, din tranșee și pleacă la atac în ordinea cunoscută. Trebue să admirăm calmul și siguranța de sine a vânătorului de munte român. Zi și noapte resping pas cu pas în lupte pe bolșevicii care se apără cu îndârjire.

Este o temperatură înăbușitoare de 45—50 grade. Se poate ușor imagina ce însemnează această arșiță pentru luptător. Mergem mai departe.

Pretutindeni se aud mitralierele în funcțiune și din când în când bubuituri de tun, parcă s'ar dărâma cerul. La 20 pași depărtare, în fața căpitanului F. și a sublocotenentului B. cade un obuz.

Un vânător ne cheamă și ne face semn să ne uităm spre ogorul cu cartofi. Vedem un bolșevic așezat la pământ. Ne apropiem de el cu armele încărcate, dar observăm că este un soldat sovietic grav rănit. Când ne-a văzut cu pistolul în mână, a început să geamă și să ne roage, asigurându-ne că n'a făcut nimic. Trimitem după un sanitar. Bolșevicul ne privește cu recunoștință.

Suntem la 30 km depărtare de Odessa. Țelul atacului este atins și sovieticii din nou respinși. Când întrebăm pe soldații din prima linie, cum stăm cu mâncarea, răspund surâzători și mândri:

— „Nu primim mâncarea decât noaptea, dar e mâncare bună, ba chiar fripturǎ".

Ce-i mai trebue unui soldat?

Ajut. de sublt. RUDOLF FERCH

Fapte de arme din războiul contra bolșevismului

Eroismul s-blt. Bosinceanu

In ziua de 16 August, la câteva sute de metri în fața satului Mihailovska, compania 12-a din Regimentul 37 Infanterie, susținea cu mitralierele sale înaintarea unui batalion de asalt. Sublocotenentul Bosinceanu Ion, cu plotonul său se găsea în flancul drept al companiei și mitralierele sale nu lăsau inamicului nicio clipă de răgaz. Exploziile obuzelor grele și proiectilelor de Brandt, făceau un sgomot de infern. In adăposturile săpate de cu noapte, ostașii ștăteau ghemuiți, profitând de fiecare clipă de liniște pentru împrospătarea cu muniții a mitralierelor. Singur, sublocotenentul Bosinceanu, sfidând moartea, alerga din loc în loc, încurajând ostașii, ordonând încetarea sau deschiderea focului. Erau semne că bolșevicii pregătesc un atac, pentru a despresura satul. Și orele treceau încet, chinuitoare, așteptarea încordând la extrem nervii.

Pe la orele 4 după amiază, cam după un sfert de oră de liniște, o ploaie de obuze de tun și proiectile de Brandt începu să curgă peste pozițiile românești, iar după câteva minute, din marginea satului se iviră primele grupe de bolșevici, pornind la atac.

Sub protecția intensului foc de artilerie și de Brandt, inamicul înainta. Numai câteva clipe însă, căci mitralierele instalate pe flancuri începură să-i secere. Sublocotenentul Bosinceanu nu mai avea astâmpăr. Cu capul gol, cu ochii larg deschiși, iluminați de flacările exploziilor, cu nările palpitând, își aștepta clipa. Și aceasta nu întârzie să vie. Una din mitraliere își încetă subit tragerea. Trăgătorul fusese atins de o schijă de obuz. Sublocotenentul Bosinceanu Ion se repede, înlătură pe camaradul rănit și-i ia locul. Pârâiturile mitralierelor îi păreau o muzică dulce, de demult cunoscută. Mitraliera mânuită cu precizie și ardoare își îndeplinea misiunea de distrugere. Deodată, în toiul luptei, se auzi o explozie de Brandt. Mitraliera amuți. Nimeni nu băgă de seamă că sublocotenentul Bosinceanu căzuse. Când s'a lăsat noaptea, l-au găsit căzut cu fața în jos pe mitralieră, pe care o îmbrățișează pentru ultima oară.

Sergentul Voica Vasile

Lupta aprigă dela dealul Țarinei era în toi. Incă de dimineață tare, sergentul Voica Vasile din compania IV-a, a unui regiment de infanterie, pornise în fruntea grupei de mitralieră să susțină plotonul de pușcași comandat de sublocotenentul Grigorescu Traian. Ca în totdeauna sergentul Voica mergea înainte, mereu neobosit, făcând minuni cu mitraliera lui, ori de câte ori bolșevicii încercau să scoată capul din vizuină. Astfel a mers el din creasta Singurenilor, până în dealul Țarinei, peste apa Răutului, îndârjit și plin de curaj, sdrobind cu focul armei sale rezistența dușmană.

Un salt peste calea ferată și ostașii noștri trec primele linii ale inamicului. Grupa de mitralieră urmează de aproape plotonul și stă gata să intervină, dacă va fi nevoie. Din șanțuri răsar capetele înfricoșate ale bolșevicilor care n'au reușit să fugă, și care se predau acum umiliți. Dintr'un adăpost, un ofițer bolșevic ridică brațul însângerat și cere umilit îndurarea învingătorului. Sublocotenentul Grigorescu Traian, plin de bunătate, ridică pe ofițerul bolșevic, îi pansează rana și dă să plece mai departe. Dar fiara roșie nu cunoaște onoarea, nici omenia și cu o mișcare repede și lașă, scoate pistolul vroind să tragă în spatele aceluia care-i dăruise viața.

Sergentul Voica Vasile, veșnic la datorie, stătea la pândă. El vede la timp mișcarea lașă a ofițerului bolșevic și dintr'un salt sare în pieptul ticălosului, și-l forțează să lase arma jos. Judecata sergentului Voica Vasile a fost imediat, aspră, dar dreaptă. A luat de jos arma nelegiuitului bolșevic și cu ea l'a culcat apoi la pământ pe cel ce nu cunoștea în vieață, nici bunătatea, nici morala lui Dumnezeu.

Din faptele de arme ale Regimentului 2 Artilerie Călăreață

In ziua de 23 Iunie, bolșevicii atacau mereu pozițiile noastre sprijiniți de un foc viu de artilerie. Ținta lor era respingerea detașamentelor Pomârla și Ibănești, care ocupau poziții în primele linii.

Bateriile 3 și 4, prin focul lor puternic și bine plasat, au oprit aceste atacuri, deși între timp fuseseră repetate și inamicul îi încadrase într'un foc de artilerie grea. S'a remarcat mai ales *Locot. Cățuăneanu Teodor*, comandantul bateriei a 4-a, care trăgând asupra Herței, a surprins o coloană inamică la liziera Nord Herța, cauzându-i pierderi însemnate. Refugiații din Herța au confirmat mai târziu acest fapt.

In ziua de 27 Iunie un detașament din regimentul 7 Roșiori avea o misiune destul de grea. Trecerea Prutului în dreptul satului Vancicăuți și cucerirea de noi poziții. Bateria I-a trebuia să sprijine incursiunea detașamentului peste râul care despărțea frații de același sânge. Când acțiunea era în toiu, observatorul înaintat, locotenent Popescu Dragomir, a văzut un tren ce intra în gara Mămăliga. Bravul ofițer a luat conducerea focului și din 8 lovituri a reușit să loveașcă în plin trenul și gara Mămăliga, imobilizând trenul și circulația de pe linia ferată.

A doua zi, o incursiune a detașamentului Loebke a confirmat această precisă țintă. Regimentul 7 roșiori înainta cu greu în regiunea Vili, în ziua de 20 Iulie, sprijinit de divizionul 2. Atacul era stingherit de o cazemată apărată cu înverșunare și de două secții Brandt, care prin focul lor stinghereau înaintarea.

Locotenentul Gorbatei Vasile, dela observatorul înaintat din prima linie a cavaleriei, a deschis focul cu amândouă bateriile asupra cazematei și aruncătoarelor Brandt. Efectul a fost fulgerător. Bolșevicii dela aruncătoare după primele salve au fugit în desordine, lăsând în urma lor numeroși morți și răniți.

Faptele de vitejie ale fruntașului Filipescu Traian

Batalionul de infanterie atacă voinicește cota 313.

Compania 10 se află în prima linie, luptând aprig cu dușmanul cuibărit pe înălțimi și ascuns adânc în pământ.

Grindina de foc bolșevică bătea valea, făcând un baraj puternic și oprind, pentru câtva timp, înaintarea infanteriștilor noștri. In fruntea plutonului său, fruntașul Filipescu Traian sfidează moartea, stă în bătaia focului și trage fără greșeală din mitraliera lui, ori de câte ori un bolșevic scoate capul din ascunzișuri.

In amurgul zilei de 14 Iulie se dă semnalul de atac și batalionul pornește la cucerirea cotei. Fruntașul Filipescu își formase echipa de asalt și acum aleargă ca o furtună către creastă. In stânga lui zărește un adăpost inamic. Filipescu Traian aruncă două grenade și din adâncul pământului răsar speriate 14 capete de bolșevici. Dușmanii aruncă armele și ridică mâinile. Fruntașul Filipescu îi adună prin flanc și-i duce pradă la postul său de comandă.

Câteva zile mai târziu, un alt atac dat de infanteriștii noștri găsește compania 10, tot în cea dintâiu linie. Prin pânza de foc a morții, atacul pornește vijelios peste dealul Voditurului, răspândind groază și moarte în rândurile bolșevice. Fruntașul Filipescu Traian este și acum la datorie, în frunte. Iată un cuib de mitralieră părăsit de dușman. Bravul ostaș se repede, întoarce mitraliera către bandele de fugari, trage în plin și îi seceră cu propria lor armă.

Dar, din depărtare, dușmanul nu-l cruță. Două gloanțe venite dinspre deal îi lovesc pe fruntașul Filipescu în piept și în frunte. Viteazul s'a clătinat o clipă, apoi cu o sforțare supraomenească s'a încleștat puternic cu mâinile de mitralieră, într'o perfectă poziție de tragere... Dar mitraliera a rămas mută, de astă dată....

Mitraliorul

Am plecat cu dor de-acasă
Căci am inimă viteazǎ
Și-am bătut drum lung, cu zor,
Să mă fac mitralior.

Mitralior pe Marea Neagră
Stau de veghe pe-o catargă
Și pândesc și zi și noapte
Peste larguri legănate.

Mii suntem și toți viteji
Și de luptă gata, treji,
Pentru vechile hotare,
Pentru: România Mare!

Căpitan VASILE TOMA

Trupe italiene înaintând spre frontul răsăritean

Victoria bolşevică

Nemţii bat de seara până'n ziuă,
Şi Kremlinul rău l'au bombardat,
Dar şi ruşii tot bat... apa'n piuă,
Şi cu pumnii 'n cap grozav se bat.

Azi sub a creştinilor ghiulele,
Chiar Stalin îşi zice singur: „pierzi"
„Vai de „steaua" ta 'n cinci colţurele,
„Ei trânteală de vezi... stele verzi!"

Fiara bolşevică 'n agonie,
Zvârcolindu-se se zbate 'n gol,
Disperată Roşia Rusie,
Vede moartea ce-i tot dă ocol.

Dar complect ea tot nu se prăvale,
Căci „Englezul" ajutor dă iar,
Incărcat cu 'ndemnuri, vorbe goale,
A şi-ajuns un tren imaginar.

Oastea numeroasă'a fost sfărmată,
Şi zdrobită bine, cu temei,
Dar Stalin mai are o armată
Din copii, bătrâni, schilozi, femei.

'Alte trupe noi deci, mai chipoase,
Inainte tot mereu păşesc,
Toarnă munţi de carne şi de oase,
Şi 'nspre Iad mereu călătoresc.

Şi se năpustesc toţi laolaltă
Bolşevicii tare furioşi,
Şi cu sigur lumea cealaltă
O vor cuceri victorioşi.

Plut. adm. THEODOR D. CARAMAN

Glume

Socoteală

Invăţătorul pune elevilor o problemă:

— Intre două sate e o depărtare de o sută km. Doi tineri cu bicicleta au plecat unul spre altul. Unul merge cu o iuţeală de 20 km pe oră şi altul cu 30 km. Unde se vor întâlni ei? Spune tu, Podariu Vasile.

— La spital, domnule invăţător.

*

— De ce eşti trist?

— Am fost la ghicitor şi mi-a spus că am să găsesc un milion de lei.

— Şi?

— Şi n'am casă de bani, unde să-i păstrez.

Epistoliile soldatului Neaţă

Dăundeva dăpă front ... cu puşca asta ţineam în braţele la tranşee zece (10) ciolovecii.

Mariţica Neichii Dragă,

Iaca nu trecu nici săptămâna şi Io iţi trimet Matale alte salutari şi urări de sănătate să nu zici cumva Matale că alde Neaţă e aşa şi pă dincolo. Multe nisă mai întâmplară Mariţico dragă în zilele astea şi multe mai văzui cu ochii Mei să atunci când oi veni în Putineiu o să mă uit la ai nostrii da Sus că o pă fiu ăl mai umblat din tot satu şi ăl mai Dăştept. Văzui Mariţico fel dă fel dă sate şi oraşe şi fel dă fel dă Oameni. Şi tot mereu fac câte o cruce dă [redacted] sa speriat şi Don Sergent Ionică Ion şimi zice. Da ce tot te închini mă Neaţă? Păi cum să nu mă închin zic Io, că nu mă închin dă Frică da dă câte Rele văd în Rusia Bolşevicilor ăştia! Că zău Don Sergent bine e la Noi în Ţara Noastră Românească [redacted] să tot trăeşti [redacted] cam Ţigănia Ciolovecilor. Da ieri Mariţico avusei o Mare bucurie. [redacted] Veni fratele Frit Neamţu la mine şi mă luă dă mână şi mă duse să mă recomande unui camarad Talian: hai Bruder Neaţ comm her. Cari veni şi Talienii să lupte lângă noi contra bolşevicilor. Şi pă Talian îl cheamă Giovani şi e tare frumos şi aproape că înţeleg tot ce vorbeşte pă Talieneşte că vorba lor să aseamănă cu a noastră ca două picături dă Apă. Mia strâns mâna Giovani şiam râs amândoi ca nişte [redacted] buni camarazi şi iam spus Io Mă Giovani tu dă rai vorbi aşa repede zău dă nai zice că este dă la Noi din Putineiu că aşa este dă simpatic. Atunci io miam pus în gând săl chemăm şi pă El când so termina Războiul la o ciorbă dă Potroace şi la nişte Pui în muşdei ca şi pă fratele Frit, să le arăţi Tu Mariţico ce poţi! Şi fiindcă văzui la camaradu Giovanii că are pene la cască o să prind şi Io poate un cocoş şio sămi pun şi Io pene la căpela [redacted] [redacted] ca să fim la fel că de Fraţi sântem.

Al Matale care te doreşte şi la Matale toată ziua se gândeşte.

Neaţă [redacted]

Neaţă pe front

Undeva pe front, Soldatul Neaţă e trimis să recunoască, nu ţin minte care cote, să pândească, ce-i, adică, mai la deal, ori mai la vale...

Ici e mlaştină. Prin apă şi prin stuf îşi tae cale, iese apoi tiptil şi leoarcă pe un hat de porumbişte, unde — ce să vezi? In iarbă şi armaţi la toartă, nişte bolşevici... 50... 100... — Mă, dar mulţi mai sunt, ai dracu!

Ce mai baftă, Neaţă... ai cojocul şi n'ai acul...

Ia să văd: ai trei grenade şi o armă automată, bune sunt, dar tu eşti unul, — ciolovecii o armată...

Să te'ntorci să chemi patrula?... Eşti în ţara nimănuia... Apa Sâmbetei e colea... Au trecut-o?... Aleluia!...

Hai porneşte-o Neaţă, fără nicio şovăială, dacă stai prea mult pe gânduri, numele nu-l porţi cu fală...

Şi porni. Prin stuf, prin baltă, dă ocol şi se postează. Intre Bug şi ruşi, spre mijloc... — Ca să am mai mare rază de acţiune — cum ne-a spus-o don locotenent îmi pare... Işi aşează arma bine şi făcând o cruce mare, svârle cele trei grenade în mijlocul hoardei roşii, cum svârleau din prăştii pietre în muscali, de mult, strămoşii... Se repede apoi la armă, fără pic de şovăială şi roti de unul singur, ca la nuntă, o rafală...

— Hei!... predaţi-vă... le strigă printre focuri... Ciolovecii ies înebuniţi de frică pe o latură a potecii, ridicând în aer braţe fără puşti, cu laba goală...

(Unde-i pumnul strâns, salutul de paradă şi scofală?)

De departe-l văd ai noştri cum împinge'ncet din urmă, doar c'un deget pe trăgaciul armei, numeroasa turmă. Ruşi: optzeci şi cinci...El: unul..

— Doamne, mare Ţi-e minunea, azi în 11 August, zi din săptămână: lunea!...

Dar ce hohot îşi ia drumul ca un tunet peste zare, când soldatul Neaţă dă raportul cu glas tare:

— Să trăiţi, numai atâţia mi-au rămas în vieaţă, teferi....

Ochii-i râd şi lui sub cască, ochii lui ca doi luceferi...

CONST. RUSO

Păţaniile soldatului Neaţă

de Neagu Rădulescu

Neaţă: Tu aici frate Friţ?
Friţ: Du hier, bruder Neaţ

Neaţă: Bine că te văd frate Friţ, sănătos şi vesel, că tare dor mi-era de tine.
Friţ: Şi mie bruder Neaţ! Aber să-ţi arăt alt gute bruder!

Friţ: Das ist bruder Giovani und das ist bruder Neaţ!
Neaţă: Bine ai venit frate talian Giovani! Să fie cu noroc! Că mult doream să ne cunoaştem, că doar amândoi sântem nepoţi dai lu moş Traian!

Neaţă: Las' pe noi trei! De nu o să-i radem noi trei mustăţile lui Stalin, să-mi ziceţi mie Cuţu!

Faptele săptămânii

DIN ŢARĂ

MAJESTATEA Sa Regele Mihai I, însoţit de d-l Mareşal Ion Antonescu, au vizitat, în ziua de 24 August, frontul din jurul Odesei. Cu această ocazie s'a ţinut un consiliu de războiu la Comandamentul unităţii de acolo.

Suveranul şi d-l Mareşal au stat de vorbă cu ofiţerii şi preotul militar, dorind să afle cum merge munca pentru creştinarea populaţiei din aceste părţi.

CA ŞI în celelalte săptămâni, Majestatea Sa Regina Elena, în ziua de 2 Septemvrie a mers să mângâie cu vorbe pe dragii ostaşi răniţi. Suverana a vizitat spitalul din Sinaia, unde bucuria răniţilor a fost nespus de mare. După ce S'a interesat de durerile fiecăruia, a împărţit numeroase daruri.

CU OCAZIA înaintării în gradul de Mareşal, Conducătorul Statului Român a primit foarte multe telegrame de felicitări din străinătate, printre care sunt cele trimise de următoarele personalităţi: Fuehrerul Adolf Hitler, Ducele Mussolini şi Contele Ciano, ministrul de externe al Italiei.

PRIN DECRET REGAL au fost decoraţi cu „Mihai Viteazul" clasa III, generalii de armată Eugen Ritter von Schobert şi Erik Hansen, din oştirea germană, pentru meritele şi munca ce au depus la cucerirea Bucovinei şi Basarabiei.

ÎN ZIUA de 2 Septemvrie s'a ţinut un Consiliu de Miniştri sub preşedinţia d-lui Mihai A. Antonescu, vicepreşedintele Consiliului de Miniştri. S'a dat dispoziţiuni ca regiunile lipste de porumb şi alimente să fie aprovizionate de urgenţă şi s'a făcut cunoscut Consiliului că legea invalizilor este terminată. Totodată s'a hotărît ca în ziua împlinirii primului an de domnie al M. S. Regelui Mihai să se facă rugăciuni în toate bisericile din ţară.

ÎNALT Prea Sfinţia Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului, împreună cu cei 4 episcopi de sub conducerea sa şi cu 50 preoţi ardeleni au plecat pe pământul desrobit, spre a aduce fraţilor cuvinte de mângâiere sufletească. Se vor împărţi cărţi de rugăciuni, iconiţe şi se va face astfel legătura dintre toţi fraţii acestei ţări şi cei desrobiţi.

GOSPODARII din toate părţile ţării, în număr de 13.348, s'au înrolat în munca de ridicarea producţiei porumbului. Aceştia se străduesc să împlinească sfaturile ce li s'au dat, spre a căpăta o recoltă cât mai mare şi mai bogată.

Comunele sunt vizitate şi cercetate de o comisie de specialişti, iar cele mai frumoase vor fi însemnate, iar proprietarii lor vor fi răsplătiţi de d-l ministru al agriculturii, dându-li-se bani şi diplome. Vor fi împărţiţi peste 3 milioane lei.

MINISTERUL de Interne comunică: „Din ordinul d-lui Mareşal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, se face cunoscut că, dacă se va ivi vreun act de sabotaj săvârşit de comunişti, vor fi împuşcaţi 20 comunişti evrei şi 5 comunişti neevrei".

MARELE STAT MAJOR a dat un comunicat prin care anunţă că s'au primit diferite cereri dela cei care vor să lupte pe front, ca voluntari de războiu. Marele Stat Major apreciază aceste acte de patriotism, însă deocamdată nu este nevoie de voluntari.

SECŢIA culturală a filmelor germane în România, de pe lângă legaţia germană din Capitală, a hotărît să organizeze mai multe spectacole cu filme germane, pentru răniţii din spitale. Primul spectacol a fost dat pentru cei 300 răniţi dela spitalul instalat la căminul de ucenici din Obor.

MINISTERUL de Finanţe face cunoscut că începând dela 1 Noemvrie 1941, monedele de 1 şi 2 lei din metal de culoare albă nu mai au valoare. Cei ce au asemenea monede să le schimbe la administraţiile financiare sau percepţii.

DE PESTE HOTARE

FUEHRERUL ADOLF HITLER şi Ducele Mussolini s'au întâlnit între 25 şi 29 August la marele cartier general al Fuehrerului. Cu această ocazie s'au discutat toate chestiunile în legătură cu mersul războiului şi viitoarea organizare a Europei. Intâlnirea aceasta este de mare importanţă. Ziarele din întreaga lume se ocupă de ea.

PRINTRE prizonierii bolşevici luaţi de germani au fost găsiţi şi copii de 15—16 ani.

ÎN ITALIA, grădinile de flori ale palatului regal dela Neapole au fost transformate în grădini de zarzavat, pe timp de războiu, recolta fiind împărţită gratis familiilor nevoiaşe din jurul palatului.

ÎN URMA ocupării Iranului, englezii şi comuniştii au început să se certe unii cu alţii pentru pradă.

DEŞI JAPONIA este în răsboiu cu China, munca în interesul ţării continuă. Astfel, Japonia construeşte o autostradă pe sub mare, care va lega două insule.

ÎN BULGARIA, poliţia a descoperit o nouă organizaţie de spionaj la Varna, care lucra pentru Rusia Comunistă.

ÎN INDIA, care-i stăpânită de englezi, populaţia se răsvrăteşte zilnic împotriva autorităţilor anglo-saxone, cerând independenţa Indiei.

ÎN FINLANDA au fost arestaţi toţi deputaţii comunişti.

ÎN FRANŢA s'a hotărît a se lua măsuri contra comuniştilor, spre a nu mai putea da naştere la conflicte. Un număr de comunişti au fost judecaţi şi condamnaţi la moarte.

SCRIIND despre războiul contra bolşevismului, ziarele italiene laudă eroismul ostaşului român.

Astfel, ziarul „Stampa" spune că „aviaţia română a luptat cu îndârjire şi eroism împotriva aviaţiei bolşevice, care a suferit mari pierderi".

De asemenea, că „infanteria română sare la baionetă cu un curaj de nedescris".

Ascultaţi în fiecare zi dela 12,50—13,50 „Ora ostaşilor la Radio"

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din răsărit.

Intru cât primele ştiri sosite în cursul nopţii arătau că Moscova a trimis întăriri în trupe şi armament pentru a susţine ofensiva de degajare pe care restul armatelor sovietice o încearcă în centrul sectorului frontului de Est, s'a socotit necesar în cercurile militare germane să se precizeze că în niciun spaţiu al frontului sovieticii n'au obţinut succese.

Comandamentul german e deplin stăpân pe situaţie şi operaţiunile decurg în nota prevederilor sale.

Pe frontul german din Est, câteva atacuri mai mici sovietice au dat greş. Vedete fluviale înarmate şi vapoare de transport sovietice au fost nimicite de artileria germană pe Nipru. Au fost făcuţi foarte numeroşi prizonieri. In spaţiul sudic al Lacului Ilmen înaintarea germană face pretutindeni progrese deosebite, cu toate că trupele sovietice opun o rezistenţă dârză, care este însă zdrobită.

In sectorul de Nord, operaţiunile au oarecum de suferit din cauza vremii rele şi a unor mijloace de comunicaţie dificile. Din această cauză mişcările de trupe din regiunile mlăştinoase s'au resimţit foarte mult. Totuşi atacul german a frânt toate greutăţile, reuşind să nimicească mari unităţi sovietice, capturând o bogată pradă de războiu.

Dintre ştirile amănunţite asupra operaţiunilor de pe frontul de Est, merită o deosebită atenţie aceea că în luptele din Istmul Careliei, finlandezii au zdrobit complectamente divizia 43-a sovietică.

Prin ocuparea localităţii Rojajoko, armata finlandeză a ajuns la mai puţin de 40 km. de Petersburg.

In noaptea spre Joi, rezistenţa detaşamentelor ruseşti, în retragere, a fost doborâtă de viguroasele atacuri ale armatelor finlandeze.

Urmarea acestor succese este că vechea frontieră de dinainte de 1931 a fost atinsă şi restabilită de forţele militare ale mareşalului Baron v. Mannerheim.

Aceste ultime operaţiuni militare au asigurat finlandezilor odată cu victoria şi importante prăzi de războiu.

Intre altele, nenumărate automobile şi două mii de cai.

Entuziasmul publicului pentru izbânda forţelor militare finlandeze asupra U. R. S. S. nu mai cunoaşte margini.

Toată Finlanda, deşi vlăguită de războiu, este în sărbătoare.

Mareşalul Mannerheim, care a fost pentru a treia oară în cariera sa împotriva Rusiei, a adresat un ordin de zi trupelor sale, vestindu-le victoria eliberării Finlandei şi mulţumindu-le pentru luptele eroice susţinute.

Frontul româno-german.

Cu prilejul luptelor din jurul Odesei, formaţiunile de trupe române au ocupat uzina principală de distribuire a apei de băut, uzină care era fortificată şi apărată de trupele sovietice de infanterie.

Distribuirea apei de băut fiind întreruptă, situaţia alimentară a trupelor bolşevice încercuite la Odesa, care era şi aşa critică din cauza lipsei de provizii, a devenit şi mai grea.

Infăptuirile militare ale aeronauticei româneşti în cele două luni de războiu au stârnit un legitim interes în cercurile străine, care relevă, cu cifre certe, victoriile româneşti în spaţiul aerian al luptelor anticomuniste.

Cele 458 aparate sovietice doborite de aviatorii şi artileriştii mareşalului Antonescu, reprezintă numai o parte din eroismul şi elanul adus de poporul român, prin brava lui armată în cruciada anti-bolşevică.

Ziarele „Popolo di Roma" şi „Stampa" scriu printre altele:

„Patrulele româneşti înaintate au atins cartierele industriale ale Odesei, unde bolşevicii au aruncat numeroase trupe pentru umplerea golurilor. Bătălia Odesei a fost până azi glorios rezolvată de valoarea infanteriei româneşti, care a cucerit cu baioneta numeroase poziţii dela periferia oraşului.

„Dacă se ţine seamă de faptul că Ruşii au lucrat zece ani la sistemul de apărare al Odesei şi că tranşeele erau apărate cu arme de tot felul, se poate vedea care este valoarea cuceririi celui mai mare port sovietic de pe coasta Mării Negre.

„Impotriva enormei masse de soldaţi şi de baraje de tot felul, armata română a dovedit vitejia şi valoarea sa. Vizitând terenul cucerit până acum, se constată marea valoare a bătăliei dela Odesa.

Pe celelalte fronturi.

Lupta aviaţiei germane contra teritoriului englez, precum şi urmărirea metodică a convoaelor de vase pe mare, au urmat fără preget.

In Africa de Nord atacurile Axei sunt încununate de succes.

In noaptea de Marţi spre Miercuri, avioane italiene de bombardament în picaj au atacat bazele aero-navale din insula Malta.

Bombe de mare calibru şi bombe incendiare au lovit obiectivele din portul La Valetta şi de pe aerodromul Mikkaba.

C. 41.797. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, BUCUREŞTI